

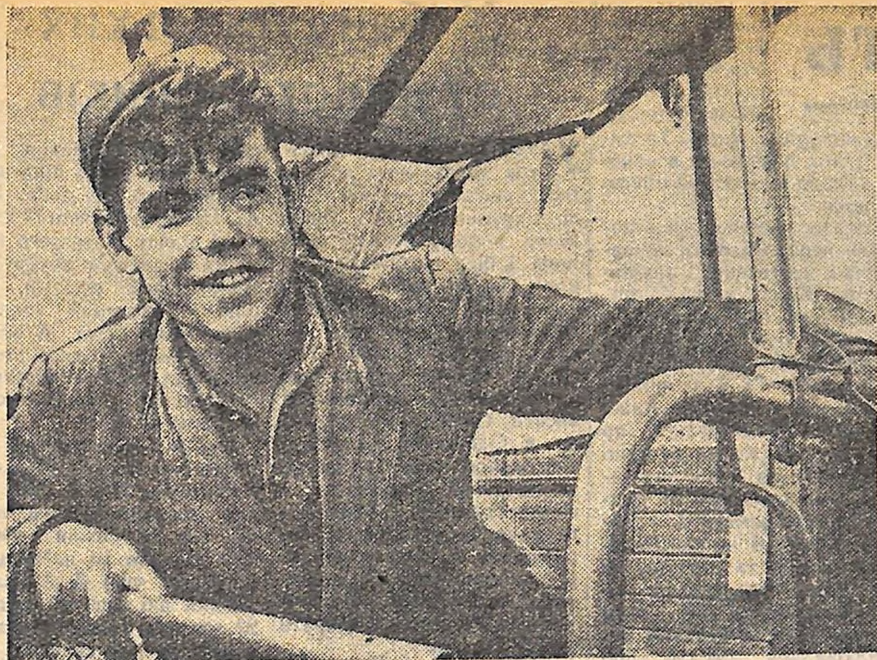
МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 113 (464)

П'ятниця, 22 вересня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Комсомолец Анатолій Проїдаков нинішньої осені вперше сів за штурвал комбайна «ККХ-5». Та він у артілі імені Кірова Компартійського району вже здобув звання кращого комбайнера. На його рахунок вже в 76 гектарів зібраної кукурудзи.
На знімку: Анатолій ПРОЙДАКОВ.

Фото В. Ковпака.

МОЛОДІ КОМБАЙНЕРИ І ВОДІЇ АВТОМАШИН!

Йде вирішальна боротьба за виконання комсомольських зобов'язань у третьому році семирічки!

ПОТРОЇМО ЗУСИЛЛЯ НА ЗБИРАННІ КАЧАНИСТОЇ!

РІВНЯЙТЕСЯ У ЗМАГАННІ НА СЕРГІЯ ГЕВЕЛЯ ТА АНАТОЛІЯ ПРОЙДАКОВА!

ПЕРЕМОЖЕЦЬ ДРУГИХ ЖИВИВ

530 центнерів качанистої надійшло з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Петрівського району на зсипний пристанційний пункт.

В цьому першому успіхові немалий вклад і молодого комбайнера Сергія Гевеля. Своєю «КУ-2» він збирає щодня по 7 — 8 гектарів кукурудзи при нормі 3,8 гектара. Та не тільки високого виробітку добивається комбайнер. Сергій бореться за відмінну якість роботи. Таких показників Сергію Гевелю вдається досягти завдяки тісній взаємодії з трактористом Олександром Маньком. Олександр водить свого сталевого коня тільки на підвищених швидкостях.

Швидко транспортує качани від комбайна на тік молодий шофер Олександр Кульшенко. З його вини комбайн ніколи не простоює.

Комсомольські дозори пильно охороняють врожай. Вони кожної ночі об'їжджають плантації качанистої, щоб жоден качан не потрапив до рук крадіїв.

Є. ПАСЛАВСЬКА, юнкор.

Колгосп імені ХХ з'їзду КПРС Петрівського району.

ОБЛАСНИЙ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ШТАБ ПОСІДАЄ

НА СЛОВАХ, ЯК НА ЦИМБАЛАХ А НА ДІЛІ?

НЕ день, не два провела Тетяна Ковтанюк із своєю ланкою на кукурудзяній плантації. Не зчулися, як весна, а там і літо промайнуло. Дбали про врожай, як тільки могли, кожну рослину плекали. І хоч який добрий дозрівав у полі врожай, жіночки дещо хвилювалися.

— А чи ж буде по шістдесят центнерів? — запитували деякі.

Та ланкова була впевнена в успіхові: — Буде. Не пропаде праця марно.

І ось вона прийшла, щедра, багата, — третя осінь славної семирічки. Урожай королеви полів дозрів хороший не лише на площі Тетяни Ковтанюк, а й на інших ділянках артілі імені «Правди».

Всі були певнені, що й збиратимуть качанисту як слід.

— Аякже, — запевняли керівники артілі. — Все передбачено, все зроблено: і бригада спеціальна створена, і план робіт складений. Та й механізми в порядку...

Нарешті прийшов час виводити кукурудзозбиральні комбайни на поле. Петро Кравцов, як тільки одержав розпорядження, зразу ж з трактористом Сергієм Козішкуртом вивів свій «КУ-2А» на кукурудзяну плантацію.

— Стривайте! — заметушилися в правлінні колгоспу.

— А хто ж працюватиме на другому комбайні? Адже другий комбайнер поїхав на цілину...

Після довгих роздумів було вирішено доручити агрегат Григорію Баньковському.

«Тепер все гаразд, — з полегшенням зітхнули бригадири рілничих бригад

т. Бойко та Сліпенчук. — На наших площах кукурудзу зберуть, напевне, вчасно».

Однак, в перші дні роботи комбайнів на колгоспний тік качанів надійшло дуже мало.

Невже щось трапилося з комбайнами? Ні, аварій поки що немає. Виявилось, що вся біда в транспорті. До комбайнових агрегатів надіслали лише п'ять підвід, які не встигають відвозити качани навіть від одного комбайна.

— А де ж ваші автомашини? — запитуємо у обліковця другої рілничої бригади Петра Християненка.

— Три поїхали за будівельними матеріалами, а дві поламани.

Не все гаразд в артілі і з сапетками та кукурудзосушарками. Та й про охорону врожаю не подбали. Комсомольська ж організація теж виявилася не на висоті. Польових дозорів не створила, що не виключає можливості розкрадання врожаю.

М. ШЕВЧУК,

керівник корпункту «Молодого комунара».

Колгосп імені «Правди» Ульяновського району.

„ПД“ — надійний вартовий чудесниці

Ось уже два тижні минуло з того дня, як івангородці з подивом переписували один одного:

— А хто це з червоними пов'язками по селу ходить?

Так було спочатку. Тепер всі в Івангороді знають, що хлопці і дівчатка, які носять червоні пов'язки з написом «ПД», — це піонерський дозор вирощеного урожаю.

Діти з великою готовністю сприйняли доручення комсомолу — стати надійним стражем королеви полів.

У графік чергування на ділянках кукурудзи включили всіх піонерів та кращих комсомольців школи. Запам'ятався перший день дозору. Ранком — лінійка біля школи. В дозор призначили найкращих учнів школи. Потім кожен «осідлав» велосипед — і лише закурило за селом.

Того ж дня секретар парторганізації артілі вирішив перевірити пильність школярів. Тільки-но вихав він у першу просіку, коли позаду суворий оклик:

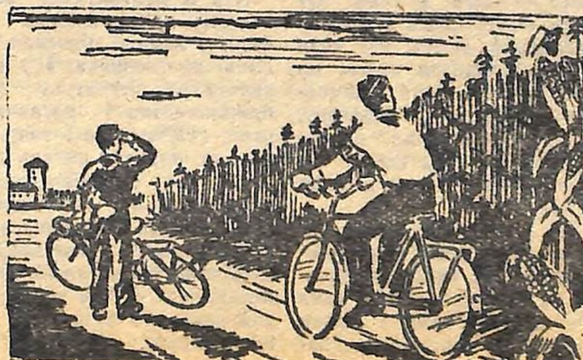
— Ей, дядьку, вам що тут треба? — вимогливо запитав Віктор Цимбал.

Не дримали і на другій та третій просіках.

Задоволений надійною охороною, секретар партійної організації похвалив школярів за невипущу варту на кукурудзяних плантаціях.

Н. БРАЙКІВСЬКА,

старша піонервожата Івангородської середньої школи Олександрівського району.

КОМСОМОЛЬЦЕБИ Петру Роценку випала висока честь — збирати щедрий врожай качанистої в рідному колгоспі імені Свердлова Новопразького району. За штурвал «КУ-2А» юнак став уперше, і хоч спочатку ще не все ладилось, та Петро не падав духом, а настирливо розкривав «секрети» збирання. І діло пішло гаразд. Тепер комсомолец не тільки виконує, а й перевиконує змінні норми виробітку.
На знімку: Петро РОЦЕНКО.

Фото Б. ТКАЧЕНКА.

Виклик приймаємо з радістю

Коллектив студентів і викладачів ордена Леніна Львівського Державного університету імені І. Франка, який працює на збиранні врожаю в Новгородівському та Хмельницькому районах, ознайомився із зверненням студентів і викладачів ордена Леніна Київського Державного університету імені Т. Г. Шевченка.

Ми з радістю приймаємо виклик на змагання за гідну зустріч ХХІІ з'їзду КП України і ХХІІ з'їзду КПРС і зобов'язуємося з честю виконати умови змагання, викладені у зверненні киян.

Від імені студентів і викладачів ЛДУ:

А. БРАГІНЕЦЬ, проректор Львівського Державного університету.

А. ЯРТИСЬ, виконуючий обов'язки голови профкому.

В. ПРОКОПЕНКО, секретар комітету ЛКСМУ.

В праці дружніємо

УСЬОГО кілька днів тому я дивився на своїх однокласників з групи і дивувався: «Чому вони всі такі мовчазні, байдужі?»

І ось ми вийшли в колгосп допомогти зібрати врожай кукурудзи. Праця, безпосередність обстановки відразу змінили поведінку людей.

З кожним днем стає дружнішою наша студентська сім'я. Тепер ми готуємо в селі літературний вечір, присвячений ХХІІ з'їздові партії, допомагаємо бібліотекареві оформляти плакати, випускаємо «бойові листки». Студенти групи подають також допомогу в роботі гуртків художньої самодіяльності сільського клубу, виступають з бесідами перед колгоспниками.

Л. ЛИПА, студент I курсу філологічного факультету Кіровоградського педагогічного інституту.

Випробування на вірність

У ТРАВНІ випускники Новомиргородської середньої школи № 4 одночасно заявили через газету: «Розставання не буде. Всім класом ідемо в колгосп!»

Минуло три місяці. За винятком чотирьох чоловік, весь клас працює в колгоспі імені Чкалова. Поки що юнаки і дівчата трудяться не на фермі. Вона добудується і до початку стійлового періоду буде готова. Майбутні тваринники зайняті заготовлюючи кормів для зимівлі худоби, частинна хлопців працює помічниками трактористів і комбайнерів.

Але й за цей короткий час випускники та їх колишній класний керівник Леонід Маркович Черноіран вже пересвідчилися, що минулі три місяці стали першим справжнім випробуванням на вірність слову, на трудову зрілість.

В цьому першому випробуванні сімнадцятирічні постійно бачать перед собою взірці витримки, послідовності, яким є Леонід Маркович. Його трудовий стаж наближається до виходу на пенсію, та вчитель разом зі своїми вихованцями пішов працювати в колгосп. Чисті у своїх стремліннях, але недосвідчені, вони часом підпадали під вплив обивательських «порад»: мовляв, було б тобі самому добре, «праця існує для грошей»... Тож зрозуміло, як потрібна юним у хвилини сумнівів підтримка старшого, досвідченого порадника, в чій слова віриш до кінця. Перед початком роботи в колгоспі вчитель майже в кожного побував вдома, поцікавився, як настрої, чи є готовність до вступу у самостійне життя.

І все ж, коли пішли працювати в артілі, клас не дораховував сімох. Хлопці й дівчата хвилювалися: «Як же так? Адже домовилися всі разом. Ні, вони повинні бути з нами!»

Одна з сімох — Женя Гернич виїхала з села ще в липні. Навіть з комсомольського обліку знялася. Хтозна, які плани заводили тоді нею. Та ось в один з літніх днів, під час обідньої перерви на току несподівано хтось повідомив: «Женя вдома».

— Давайте пошлемо до неї делегацію! Так, Леоніде Марковичу?..

Того ж дня після роботи відправились до Жені додому. А вже на третій ранок Леонід Маркович, йдучи в бригаду, ще здаля помітив струнку шеренгу на току.

— Леоніде Марковичу! Женя з нами!

Повернення Наді Долот було дещо складнішим. «Ніякого колгоспу! Швачкою будеш!» — поставили їй ультиматум батьки.

Та ось стривожені відсутністю кількох своїх однокласників, молоді колгоспники зібрався на раду в сільськогосподарському райкомі комсомолу. Покликали на збори всіх до одного. Спершу напружено мовчали, соромлячись за своїх слабкодушних товаришів. І раптом, мов від поштової, зашуміли:

— Це безсовісно! Навіщо було говорити?!

— Тихіше! А ферми немає ще теж!..

Правда, відносно ферми зорієнтувалися швидко. Дізнавшись, що на зборах присутній працівник райкому партії т. Юпашевський, тут же заручилися його обіцянкою — допомогти колгоспові придбати ліс для покриття фермського приміщення.

Надя Долот не виправдовувалася.

— Я прийду завтра, — відповіла коротко.

Свого слова вона дотримала. Та радість друзів була неповною. По засмученому обличчю дівчини вони бачили, що в душі її відбувається якийсь двобій. Здогадки товаришів справдились: Надю батьки не

пускали до колективу, а вона втекла. Кілька разів переконавав тоді Леонід Маркович батьків. Врешті-решт довелося їм погодитися.

Та ніколи не простить клас дезертирства Каті Черної. Комсорг, вона однією з перших подала ідею йти разом у колгосп. А коли дійшло до діла, залишилась осторонь. «Хай би вона відверто сказала, хай би не обіцяла» — обурюються однокласники. І їх обурення зрозуміле: адже Катерині вірили як ватажкові й товаришеві. А вона подалася до брата десь, здається, під Москву, шукати «чистої роботи». Та не «чистої робота» визначає чистоту людини. У цих сімнадцяти, що розпажають сьогодні машини з снігосомом

і сядять за кермом трактора, обвітрені обличчя, загрубілі руки і робоча одяжда

в машинному маслі. Та саме таких називають в народі чистою юністю, надійною зміною.

Багато проблем уже постало перед молодим поповненням колгоспних трудівників. Коли піти у місцевий зоотехнікум, викладачі якого пообіцяли давати консультації майбутнім тваринникам? Та й за повторення пора братися. Адже всі хочуть готуватися до вступу у технікуми та вузи.

Вирішаться одні, поставити нові проблеми. В буднях, в суперечках і радощах, може, й не помічатимуть юнаки та дівчата, як поступово ставатимуть вони схожими на тих, чийм життям завсім недавно захоплювалися, писали про них у шкільних творах.

А. НИКОЛАЄВА.

БЮРО обкому ЛКСМУ та правління облспоживспілки прийняли рішення про проведення з 10 вересня по 10 листопада ц. р. двомісячника по пропаганді і розповсюдженню літератури, присвяченого наступним з'їздам КПРС і КП України. Дружучи сьогодні матеріал рейдової бригади, редакція звертається до своїх читачів: дорогі друзі, пишіть нам про те, як проходить місячник по пропаганді книги в ваших селах і містах, які недоліки є в цій роботі, що заважає зустрічі читача з книгою. Чекаємо ваших пропозицій, зауважень.

Потрібне втручання

— Як справи з продажем художньої літератури? — перепитав завідувач Ганнівським сільським магазином Іван Перехрест, коли ми звернулися до нього з таким запитанням. — Ця справа, по-перше, пущена на самоплив. Конкретно. За минулий місяць наш магазин продав художньої літератури на 236 карбованців. Багато це чи мало? Звичайно, мало. Цю цифру можна було б сміливо довести, принаймні, до 800 карбованців. Але не відомо, яку літературу завозити. А брати для продажу все, що під руку потрапить, — ризиковано. Щиро кажучи, ми, працівники торгівлі, переслідуюмо і комерційну мету — план є план. От якби комсомольці і молодь розпитали людей, які вони хочуть придбати книги, ми змогли б зробити замовлення на цю літературу. Тоді, звичайно, не припадуть пилот книги по кілька років, як це нерідко буває тепер.

На території сільської Ради працює ще три крамниці. В них можна побачити на полицях і під ними все що завгодно. Тільки ніколи тут ніхто ще не бачив книг.

Ніякої роботи по розповсюдженню літератури серед колгоспників не ведеться. А що ж тоді роблять комсомольці артілі?

— Ми брали зобов'язання продати художньої літератури серед населення, здається, на 40 карбованців, — говорить член комітету комсомолу артілі імені Кірова Зіна Аристинська. — Ніякої роботи не проводили, і мені не відомо, як ідуть справи. Запитайте краще Любу Перехрест. Вона відповідальна за цю ділянку. Може, щось знає...

— Поки що не продано літератури на жодну копійку, — пояснює Люба... — Та й хто її купуватиме?..

Хто її купуватиме? Ану візьміть книги, сходите на ферми, ланки, бригади, в сім'ю колгоспника. І у вас запитують літературу про бджільництво і рослинництво, садівництво і тваринництво, книги з питань домогосподарства і кібернетики, про проблеми міжпланетних польотів і проникнення в надра землі. У вас попросять нові твори улюблених письменників. Хай у вас на той день не буде тієї чи іншої книги. Візьміть це

У бандурівських старшокласників

У РОЧИСТИМ був початок навчального року в Бандурівській середній школі. Струнка шеренга учнів. Вітер полоще червоні прапори і біле покривало навколо пам'ятника. Та ось воно спадає — і поглядам присутніх відкривається образ дорогого Ілліча. Погруддя вождя встановлено на постаменті двометрової висоти. Скульптуру придбано в Одеських скульптурних майстернях за кошти, які школярі заробили в своєму колгоспі. Вони доглядали в саду дерева, виплювали в міжряддях бур'яни, знищували гусінь, допомагали членам садогосподарської бригади збирати дозрілі плоди.

Настали будні. Ще й пер-

ший місяць навчання не закінчився, а про діла школярів в селі йде добра слава. Недавно виїхали 13 хлопців і дівчат з десятого класу на плантацію кукурудзи, Вишаганій вітрами, до блиску укошеної шинами автомашини шлях. А обабіч зелене море. Перше стебло доручили зрізати Катерині Івашук. Вона очолює шкільну ланку.

Поруч з Катериною її подруги — Ганна Пильна і Валентина Логай. Так поряд працювали вони влітку, так і урожай збирають. Згодом їм виїхати на допомогу учні 8—9 класів. За два дні школярі зібрали 22 гектари кукурудзи, зв'язали в снопи і склали в сус- лони.

Попередні підрахунки показують, що учні дотримали слова: буде по 60 центнерів сухого зерна з кожного гектара.

Що не день, то новина. З міста Одеси в подарунок школярам зв'язківці передали 10 старих телефонних апаратів. Можна буде обладнати власну телефонну станцію. Тоді буде зв'язок з майстернями, теплицею.

Сповненим наснаги життям живуть у ці дні бандурівські школярі.

М. СІВАК.

Гайворонський район.

Покупці літератури задоволені

В культмазі с. Вільшанки завжди людно. Особливо приваблює покупців книжковий відділ. Вибір літератури тут дуже багатий. Хочеш художню — одержуй, наукову — будь ласка. Можна укомплектувати для себе і бібліотеку. В цьому вам допоможуть комсомольці — завідувача магазином Галина Цибульська і продавця Юлія Цимбалюк.

Ось заходить високий, заструганий юнак. — Що у вас є по сільськогосподарських машинах? — Ви, очевидно, механізатор? — запитує в нього Г. Цибульська — Для вас ми підбрали спеціальну літературу.

І вона подає «Бібліотеку для механізатора», яку укомплектували обаяливі руки продавців.

Крім цієї бібліотеки, комсомольці підбрали необхідну літературу для доярок, свинарок, для спеціалістів сільського господарства. Все це дуже дешево, зручно — трудящі охоче купують книги.

Вже більше двох років працюють в культмазі Юлія і Галина. За хорошу роботу, ввічливість і старання заслужили вони шану жителів с. Вільшанки. В нинішньому році продавці борються за звання магазину комуністичної праці. Проте, що комсомольці обов'язково завоюють це високе звання, говорять показники їх роботи. Щомісяця Юлія і Галина виконують план продажу товарів на 120—130 процентів.

Г. БЕВЗ,

товарознавець по книгах Вільшанської райспоживспілки.

ПРОПАГУЄМО історичний документ

НАШУ районну бібліотеку для дорослих відвідують в більшості молоді читачі — допитливі старшокласники, робітники з підприємств, колгоспники приміських сільгоспартілей. Тому й культурно-масова робота в основному розрахована на ці категорії людей.

В ці дні в кожному культосвітньому закладі першими в планах роботи записані заходи по пропаганді проекту Програми КПРС. Велику увагу цьому питанню надаємо й ми. В першу чергу обладнали відповідну наочну агітацію. В читальному залі є бібліотечний плакат «За світ без воєн». Тут же й книжкова виставка під загальним заголовком «Комунізм створює на землі мир, свободу і рівність». Література виставлена різноманітна: твори класиків марксизму-ленізму, публіцистичні брошури, художні твори. Бібліотечні працівники підготували спеціальну папку, в якій підшиваються вирізки — найважливіші статті по проекту Програми КПРС. Особливо часто вдаються до цієї збірки-папки наші найактивніші читачі — агітатори. Дійсно, ці матеріали допомагають добре підготуватись до бесіди, провести її кваліфіковано, зі знаннями справи.

В абонементному відділі «МОЛОДИЙ КОМУНАР» 22 вересня 1961 р., 2 стор.

ленні, де працює комсомолка Тамара Мариніна, на стінах є бібліотечні плакати на морально-етичні теми. Кожний з них на конкретних прикладах пропагує принципи морального кодексу будівника комунізму. А книжкова виставка на цю тему не простояла й двох днів: попит на виставлену літературу був такий, що довелося все роздати читачам.

Як тільки в пресі був опублікований проект Програми КПРС, завідувача читальним залом Марія Бринзова провела голосні читки цього історичного документу. Згодом відбулись і співбесіди з молоддю, яка збиралася в читальному залі.

Зараз ми разом з працівниками районного Будинку культури і вчителями готуємо тематичний вечір на тему: «Програма партії — наша кровна справа». Вчителька Л. І. Яценко готує невелику доповідь. Виступлять також декілька товаришів, а потім учасники художньої самодіяльності дадуть концерт.

Ми прагнемо до того, щоб кожний трудівник добре знав програму дальшого розвитку нашого суспільства, щоб ще з більшою силою боровся за її здійснення.

О. БЕРДИЧЕВСЬКА, завідувача Новоукраїнською районною бібліотекою для дорослих.

ПРОМЕНИ... ПІДВИЦЮЮТЬ УРОЖАЙ

Опромінювання насіння зернових культур ультрафіолетовими променями значно підвищує врожайність. Цей факт встановлено численними дослідями, проведеними на великих площах у колгоспах, радгоспах і науково-дослідних інститутах різних зон країни.

Виявлено, що передпосівне опромінювання насіння підвищує енергію проростання рослин, схожість і скорочує строк вегетації.

За даними чотирьохрічних дослідів, урожайність колосових хлібів збільшується на 12 процентів, кукурудзи на зерно — на 15 і на снілос — на 20 процентів.

Для проведення в господарстві передпосівного опромінювання насіння співробітники Запорізького фіялалу Всесоюзного науково-дослідного Інституту електрифікації сільського господарства (ВІЕСГ) створили установку. Вона складається з транспортера, кожуха з ртутно-кварцовими лампами, щита керування. Продуктивність її — 1—1,5 тонн насіння за годину. Прибуток, одержаний від збільшення врожайності за рахунок опромінювання насіння, в перший же рік в кілька разів окупає затрати на придбання й експлуатацію установки.

В. НОСЕНКО, ланкова, О. ТЕЛІС, обліковець рілничої бригади, О. КУЗЬМЕНКО, позаштатний кореспондент «Молодого комунара». Новоархангельський район.

Вони — будівельники

У ЗАЛІ, де зібрався дру- гий зліт ударників комуністичної праці Новомир- городського району, сиділи і молоді, і вже літні трудів- ники.

І коли розпочалося най- урочистіше — вручення По- чесних грамот, — на сцену здебільшого піднімалась мо- лодь.

Називають прізвище Ми- хайла Савчука, бригадира мулярів з «Міжколгоспбу- ду». До столу підходить се- реднього зросту юнак. У від- повідь на поздоровлення він говорить: «Спасибі. Це за- слуга всієї бригади».

Дійсно, заслуга всього ко- лективу мулярів в тому, що в колгоспах ім. Карла Марк- са, ім. Куйбишева, ім. Свердлова та інших вирос- ли добротні тваринницькі приміщення, зерносковища та інші споруди. Але ж Ми- хайлова роль — тут чи не найперша. Бо керував люди- ми вміло, чуйно, до кожно- го мав підхід.

Ось слідом за ним одержує Почесну грамоту член бригади Анатолій Ар- теменко. В роботі з ним не кожен зрівняється, і головно — навчає хлопця інших будівельних справ. А чи ж давно було, коли Анатолій цеглини до цеглини не міг покласти? Терпляче нав- чав Михайло новачка і справжнього будівельника виховав. Цієї весни прий- шов у бригаду Леонід Ту- ник, але вже став кваліфі- кованим муляром. Бо у кожно- го тут таке стремління — передати товаришеві свій досвід.

Прийшов до будівельни- ків Михайло Савчук три ро- ки тому, відразу ж після демобілізації з Радянської Армії. Правда, не відразу бригадиром, а простим ро- бітником.

Настав час, коли голова ради «Міжколгоспбуду» І. А. Титенков сказав йому:

— Вирішили ми, що пора тобі доручати бригаду. Справився?

— Що ж, — відповів Сав- чук. — Був я в армії сержантом, здається, непоган- ним. Думаю, що не розучив- ся ще організувати людей. Він справді виявився чу- довим організатором. Оче-

лювана ним бригада успіш- но бореться за звання кому- ністичної. І по показни- ках — 120—130 процентів норми, і по злагоженості, здруженості немає рівної їй у «Міжколгоспбуді».

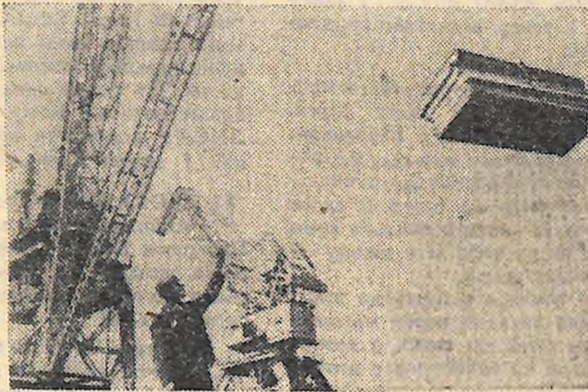
— Хороша у нас професія, бо радість вона людям при- носить, — говорять Михай- ло.

І. РОМАНЕНКО.

КІЇВ. Десять місяців то- му на північ від столиці України почалося споруд- ження п'ятого ступеня Дні- провського каскаду електростанцій — Київської-ком- сольської ГЕС. За цей час вирито котловани під гід- роставцю і судноплавний шлюз, намито огорожу- вальні перемички і частину правобережної греблі.

На знімках: (вгорі) пере- дові будівельники, члени ком- плексної бригади комуні- стичної праці (зліва напра- во): Федір Панченко, Ва- лентин Євсєєв, Микола Ко- тельняков, Богдан Павлів і Василь Ершов; (зліва) в порту будівництва Київської ГЕС.

Дмитро йде до людей

ЗАМИСЛИВСЯ голова сільгоспартії «Шляхо- леніна» О. О. Дідур. Хоро- ші думи турбують його. Невпізнаним стало село за останні роки. А скільки ще попереду справ! Треба збу- дувати нову школу, дитячий садок...

Омелян Олександр підій- шов до вікна, вдивляється в темноту осінньої ночі. Мо- лодь йде до клубу. Подив- ляється новий кінофільм, по- тім розпочнуться репетиції гуртків. До речі, вже час побудувати новий клуб...

В двері хтось постукав.

— Будь ласка, — запро- сив голову.

— Викликали, Омеляне Олександровичу? — переступивши поріг, запитав Дмитро Трум.

— Так, викликали. І ось в якій справі. Ти, напевне, зна- єш, що Омелько йде на пен- сию. 37 років віддав куль- турно-масовій роботі. Має старий право відпочити. Хо- четься тебе призначити за- відуючим клубом. Знання у тебе є...

...Взявся Дмитро за робо- ту впевнено. Не чекав, поки молодь прийде на репети- цію, а, взявши баяна у ру- ки, йшов на ферму і там, в червоному кутку під час пе- репочинку, проводив занят- тя з доярками.

Відвідавши тваринників, молодий завідуючий поспі- шає далі: треба побувати на току, поговорити з люди- ми про новини, які відбува- ються в країні, організувати

дені на фабриці з участю адміністрації і дали свої наслідки — Черкасов і Тка- ченко успішно закінчили де- сятий клас.

До послуг учнівської мо- лоді на фабриці створено бібліотеку, книжковий фонд якої становить 2500 примір- ників художньої та суспіль- но-політичної літератури. Тут же читальний зал, чер- воний куток.

При такому чуйному пік- луванні просто совість не дозволяє погано вчитись. Тож не дивно, що з 30 з лишком робітників фабрики, які мають середню освіту, 12 одержали атестати зрі- лості в минулому році.

Група старшокласників денної школи проходить на фабриці виробничу навчан- ня, яке проводить інженер Г. Кравець. Учні знайомя- ться з новою технікою, тех- нологією виробництва.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ.
м. Хрушов.

виступ агіткультбригади. Велику роботу проводять сільські культармії тепер, в період збирання врожаю.

Коли був опублікований проєкт Програми КПРС, для Дмитра настала особ- ливо гаряча пора. Органі- зовував читки цього істор- ичного документу, про- водив бесіди.

І все-таки був невдоволе- ний: хотілось донести слово партії в більш широкій і до- хідливій формі.

— Гнате Полікарпови- чу, — звернувся він якось до секретаря колгоспної

партійної організації Г. Бой- ка. — Оце задумав усний журнал провести. Тільки, як краще зробити це, не знаю.

— Що ж, давай зберемо раду клубу, обміркуємо.

Незабаром з допомогою членів лекторської групи актив клубу провів усний журнал.

А через кілька днів кол- госпники одержали запро- шення відвідати тематичний вечір «Яким буде наш кол- госп в 1965 році».

Справді чудовим стане село через 4—5 років. Та- ким його зроблять скромні і працюючі трудівники кол- госпних ланів. Свою частку праці вносить в цю справу і завідуючий клубом Дмитро Трум.

Б. МИКОЛАЄНКО, старший методист об- ластного Будинку на- родної творчості.

Гайворонський район.

Жалісливі батьки і розбещені підлітки

ЇХ НЕ захоплюють ні піонерські справи, ні навчання в школі, ні мрії про майбутнє. Зв'язавшись з сумнівними друзями, ці хлопчики вступають на хи- бний шлях. І хто ж винен у цьому? Громадськість? Шко- ла? Батьки?

...Борисові Листопадову — 15 років. Рослий, фізич- но розвинений — від нього аж пахнуть здоров'ям. Та всю свою юнацьку енергію цей хлопець спрямовує не в те русло. Бориса вже знають майже всі міліціонери міста: на протязі п'яти років цей малолітній бешкетник неодноразово заримувався за різні неблагонадійні вчин- ки. Спочатку це були ніби і невинні витівки. Та Борис чимдалі нахабнішав і став врешті-решт закоренілим правопорушником. За хуліганські похотення його затримували і в кінотеатрах міста, і в парку відпочинку, а згодом він вдався і до крадіжок. Разом з друзями Борис викрав з магазину лічильну машину, а наприкін- ці серпня потягнув з гастроному сімнадцять пляшок ви- на.

— Не сімнадцять, а тринадцять, — зі щирим обурен- ням уточнює Анастасія Володимирівна, мати Бориса. — І, взагалі, я не розумію, навіщо затівати все це? Ну, за- сперечалися хлоп'ята між собою, мовляв, хто насмілить- ся взяти вино з магазину. От Борик і довів усім свою спритність. Діти є дітьми — до чого тільки не додума- ються...

Таке цинічне визнання не в міру ніжної матері, яка свідомо потурає ганебним злочинам свого сина, звучить більш, ніж дивовижно. Чимдалі стає зрозумілішим, що вона немало винна в тому, що її «ненаглядне чадо» фактично стало злочинцем.

Трохи відвертіше пояснює все, що трапилося, батько — Степан Степанович Листопадов.

— Що було, то було — викрав Борис машинку і ви- но теж... Та хіба ж він сам на це пішов? Були там стар- ші хлопці, вони й підбили його. Тепер Борис працює — я його на завод влаштував, і в машинобудівному техні- кумі на вечірньому відділенні вчиться. Так що за сина тепер, напевне, нічого поганого сказати не можна.

— Та він у будь-кого з сусідів запитайте, — втруча- ється Анастасія Володимирівна. — Ніхто вам нічого по- ганого про нього не скаже...

Але виходить якраз навпаки. Недобра слава про хлопця ходить не лише на вулиці Дзержинського, де він проживає. Його злочинні витівки добре відомі на Кушівці і на Новомиколаївці та в інших кінцях міста.

Як же могло трапитися, що в загалом непоганій сім'ї, глава якої — чесна, працююча людина, що ко-

«ЧЕРВОНЕ КОЗАЦТВО»

ЦІД таким заголовком вийшла в світ книга ав- торів: колишнього команди- ра одного з червонокозацьких полків І. Дубинського та наукового співробітника ін- ституту історії Академії на- ук УРСР Г. Шевчука*).

Ця книга — історично- документальна розповідь про те, як з невеличкого за- гону Червоне козацтво виро- сло у кінний корпус імені Всеукраїнського Централь- ного Комітету і ЦК ЛКСМУ.

...Україна палала. Поча- лися запеклі бої з петлюрів- ською і денікінською наво- лочню. За завданням біль- шовицької партії і особисто В. І. Леніна прибув у Хар- ків член ВЦВК Віталій Примаков.

25 грудня 1917 року на Україні була проголошена Радянська влада. Через три дні група молодих бійців на чолі з В. Примаковим таєм- но пробралась у Московські казарми — націоналістичне кубло так званого «вільно- го козацтва», що його фор- мував Петлюра з офіцер- ства, студентів, куркулів. Спираючись на революційно настроєних солдатів, юна- ки організують повстання і, обеззброївши полк, ство- ряють перший загін Черво- ного козацтва з української бідноти. І пішла по Україні слава про сміливих черво- них козацьких — грозу контр- революції.

Героїчний корпус бачив під своїми прапорами поряд з українцями хоробру мо- лодь Москви й Рязані, Ку- бані й Дону, Латвії й Естони, Башкирії й Кавказу. Безмежна відданість партії і народу, люта ненависть до класових ворогів, бойове братерство і високий дух пролетарського інтернаці- оналізму забезпечували не- змінний успіх грізної зброї

*) І. Дубинський, Г. Шев- чука. «Червоне козацтво». Київ, Держполітвидав УРСР 1961 р.

червонокозацьких полків. Відбивши у петлюрівців під Полтавою коней, червоні ко- заки поспішили на допомо- гу повсталим арсенальцям, громилі гайдамаків під Киє- вом, вели криваву боротьбу під Бахмачем і Полтавою. Вони крушили гетьманців та петлюрівців і гнали їх до Шенетівки й Острога.

В квітні 1920 року, коли було покінчено з Врангелем під Перекопом, червоні ко- заки вирушають на захід і на полях Поділля, на бере- гах Бугу, Золотої Липи і в долинах Карпат громлять найманців Антанті, відбірні легіони у блакитних фран- цузських мушкетрах — вій- ська Пілсудського і банди Петлюри. Веде червону ка- валерію 23-річний Віталій Маркович Примаков, який вже член більшовицької партії з весни 1914 року. Від Перекопа — у район Хміль- ника, потім до Сняяви йдуть червоні козаки мар- шем і на своєму шляху змі- няють махновців та іншу білогвардійську наволоч. Блискавичний Проскурів- ський рейд на штаб і тили, що були розтягнуті до Чор- ного Острова 6-ї білополь- ської армії генерала Роме- ра, відіграв величезну роль у визволенні української землі від Буга до берегів Збруча. За цю операцію до прапора червоних козацьких М. І. Калінін власноручно прикріпив бойовий орден.

Велика заслуга авторів у тому, що вони відтворили хвилюючі сторінки героїчно- го минулого, вписали черво- нокозацькими клітками в золоту книгу боротьби за владу Рад.

Я. ТИЩЕНКО, колишній червоний козак, майор запасу.

ристується повагою на заводі «Червона зірка», росте отакій хуліган і крадій?

С. С. Листопадов ніяково і причину пояснює надто розпливчасто:

— Знаєте, недогляділи, попустили...

Легко сказати «недогляділи». А що ж буде з Бори- са в майбутньому, коли мати і надалі виправдовуватиме сумнівні витівки свого «улюбленця»?

Над цим пора вже замислитися громадським органі- заціям заводу. Треба врешті-решт допомогти поставити хлопця на вірний шлях, бо, як видно, поблажливість батьків до свого сина може скінчитися дуже плачевно.

МОЖЛИВО, про цей сумний факт не слід було б і писати, якби він був єдиним в своєму роді. Та в Кіровограді є ще випадки, коли підлітки при мовчазно- му потуранні батьків і громадськості починають, зда- валось б, від невинних витівок, а кінчають криміналь- ними злочинами.

...Миколі Недосейкіну всього 12 років. Та він теж встиг «відзначитися». Не один раз вже побував у дитя- чій кімнаті міського відділення міліції: то він викрав гроші з кіоску, то грав у карти, а то просто розгнуздано хуліганів.

Та коли послухаєш його матір, Віру Іванівну Черт- кову, то з її слів виходить, що Микола — вірний по- кірності і слухняності. Втративши рівновагу, жаліслива матуся на всі лади старається довести, що на її сина звели наклеп, що в усьому винна перш за все школа.

Де ж тут щирість? Адже факти говорять за те, що М. Недосейкіну педагогічний колектив і учні школи № 8, в якій вчиться хлопчик, приділили надзвичайно ба- гато уваги. Неодноразово приходила додому класний керівник Поліна Григорівна Сахарова, відвідували й товариші. А піонери з приводу поведінки Миколи на- вить збір загону провели у дворі. Бували вдома і спів- працівники його матері з першої міської лікарні. Але ніщо не допомогло, бо Віра Іванівна абсолютно не зай- мається вихованням своєї дитини, помилково вважаю- чи, що це справа когось завгодно, тільки не її особисто.

(Закінчення на 4-й стор.)

ЧОМУ Ж ТАК ТРАПИЛОСЬ?

Лист надійшов з села Дельфінового Ульяновського району. Написав його майстер по пошиву взуття Леонід Ткаченко. «В минулому році я закінчив курси по підготовці майстрів-взуттєвників. Одержав призначення в своє рідне село Дельфінове. Згодом тут була відкрита філія Ульяновського побутового комбінату, де я став працювати. Спочатку необхідний матеріал для пошиву взуття одержував регулярно. Надходило чимало замовлень. Та незабаром керівники побутового комбінату, мабуть, забули про існування філії. З квітня сировину я не одержую зовсім, а тому і не виконую плану, а звідси і заробітна плата у мене мізерна».

На прохання редакції перевіркою листа займався кореспондентський пункт «Молодого комунара» в Ульяновському районі. Ось що він повідомив:

Цього разу Леонід повернувся додому раніше звичайного. Марійка, дружина його, трохи було й збентежилась: чи не трапилось, бува, щось недобре?... Але, помітивши на обличчі чоловіка приемну посмішку, заспокоїлась.

— Трапилось щось хороше? — запитала вона.

Леонід підійшов до дружини і, легко опустивши на її плече руку, промовив:

— Закінчив... курси закінчив. Тепер маю розряд. Залишилося лише призначення одержати.

Гаяться не став. Наступного дня пішов до директора Ульяновського побутового комбінату т. Поліщука.

— В Дельфінове тебе направимо, — сказав той. — Ти інвалід. Легше буде працювати в рідному селі... Отже, відкривай там філію по ремонту старого та пошиву нового взуття.

Недовзі Леонід Ткаченко почав працювати.

Раділи мешканці села. Ще б пак! Тепер можна буде замовити чоботи чи туфлі, і не їхати за цим в райцентр... Чимало добрих сподівань було й у молодого майстра.

Про хорошу роботу Л. Ткаченка незабаром почули і в сусідніх селах. Не було такого дня, щоб до філії не приходили замовники.

Та раптом сталося те, чого аж ніяк не чекав Леонід.

Йому почали погано поставити шкіру, цвяхи та інші матеріали, необхідні для пошиву взуття. Тепер він при всьому бажанні не міг забезпечити запиту одностельчан. Без прогання подався в Ульяновку.

— Не привозять нам з Кіровограда, — сказав Леонідові завідувач складом побутового комбінату тов. Кравцов.

Через відсутність матеріалу Л. Ткаченко не міг виконувати замовлення, а влітку змушений був зовсім їх не приймати.

Знову поїхав до райцентра — і знову стара історія.

— У нас нічого немає... Викручуйся якось там. Поясни людям, що ми тут не сидимо, склавши руки, а шукаємо, може, щось знайдемо, привеземо. Тоді й завалимо тебе сировиною...

Та й опісля нічого не змінилось на краще.

Нещодавно ми завітали в Дельфінове до Леоніда Ткаченка.

— Керівники Ульяновського побутового комбінату, — розповідає майстер, — напевне, зовсім збули про філію. Правда, два місяці тому надіслали мені план, та на цьому й заспокоїлись.

Справді, тт. Поліщук та Кравцов нічого не зробили, щоб допомогти молодому майстру. А треба. І чим швидше, тим краще.

Жалісливі батьки

(Закінчення).

До чого призводить надмірна, сліпа любов батьків до своїх дітей, можна бачити ще й на такому прикладі.

По вулиці Воронцовській, 18/142 проживає Олександр Профатилів. «На рахунок» цього 15-річного хлопця

15 квартирних крадіжок! Наприкінці минулого року працівники дитячої кімнати відправили його у виховну колонію строком на один рік. Та не минуло й 4 місяців, як батьки Павло Степанович і Зинаїда Кас'янівна забрали його додому. Влаштували Олександра в школу, в п'ятий клас. Прозився він усього місяця і знову взявся за своє — займається тепер великими крадіжками, пиячить, грає в карти.

НЕ перевелися у нас і такі батьки, які втратили елементарну відповідальність за виховання своїх дітей. По вулиці Воронезькій, 20, проживає сім'я Шолкових. Сусіди не можуть без жаху розповісти про все, що робиться в цій сім'ї. Батько й мати безпробудно пиячать, займаються спекуляцією, привчають до цього й своїх дітей. Їх дочці Надійці — вже 12 років, а вчиться вона лише в другому класі. Мати не пускала її в школу — примушувала доглядати менших дітей.

Дирекція школи № 30, де вчилась в першому класі дівчинка, неодноразово ставила питання перед міськвиконкомом про те, щоб забрати дітей від таких, з дозволу сказати, батьків і передати їх на виховання у дитячі будинки. Та справа ні з місця.

Дитяча душа — надзвичайно чутлива до сприймання. І важливо, щоб в критичний момент на допомогу приходили громадські організації, щоб вони, коли цього не здатні зробити батьки, ставили людину на вірний шлях.

...Не раз тікала з дому, водила підозрілі знайомства 14-річна Валя Колісниченко. Батьки неспроможні були

чим-небудь цьому зарадити. Тоді працівники дитячої кімнати (завідувачий т. Дуліковський) направили дівчину до Львівської дитячої виховної колонії. І ось через два роки дівчина повернулася. Зараз її не пізнати: працює на мебльовій фабриці, вчиться у дев'ятому класі вечірньої школи. А у вільний час чергує в кінотеатрах міста, допомагає слідувати за порядком.

І розбещені підлітки

Аналогічне перевиховання пройшла і Валя Волченко. Закінчила вона 7 класів, але вже з п'ятого класу пустилася у «мандри». Підє, бувало, з дому і цілими тижнями не з'являється. Немало часу й енергії затратили інспектори дитячої кімнати Марта Антонівна Дяченко та Ганна Василівна Давиденко, поки таки Валентина змінила свою поведінку — порвала знайомства з хуліганськими компаніями, вчиться тепер у вечірній школі. От тільки одне погано: на роботу ніде не може влаштуватися. Кому ж, як не працівникам міськкому ЛКСМУ допомогти приставити дівчину до певного діла? І давно пора це зробити.

ВИХОВАННЯ підростаючого покоління — надзвичайно складна і відповідальна справа. В проекті Програми КПРС говориться про те, що нинішнє покоління житиме при комунізмі. А якими ж вийдуть у нього листопади і недосейкіни, що корисного зроблять профатиліві?

Для того, щоб ці підлітки стали справжніми людьми, гідними великого майбутнього, ми не повинні байдуже спостерігати неподобства, які вони чинять. Не маємо права! Спільними зусиллями боротися за кожного підлітка, формувати його свідомість, вимагати суворой відповідальності батьків за виховання дітей — священний обов'язок кожного з нас.

Л. БАБИЧ.

м. Кіровоград.

ЖОНГЛЕРИ ДУТИМИ ЦИФРАМИ

ІНСТРУКТОР обласної ради ДСТ «Спартак» Микола Миколайович Кудрявцев підвіся з-за столу. Його погляд забігав по кутках кабінету. Потім зіннервово заметушився біля дверей:

— Ніколи мені розбиратися в паперах... Я поспішаю. Ось вам папка з розрядниками...

Складається враження, що Микола Миколайович знає ціну кожній годині, кожній хвилині. Тим більше, що він часто буває в колективах фізкультури.

— Підіть на завод «Динамік», — запропонував т. Кудрявцев. — Там вся робота, як-то кажуть, — на рівні...

Як же спрямує фізкультурно-масову роботу цього великого колективу обласна рада ДСТ «Спартак»?

Ще в травні минулого року тут проходила заводська спартакіада. Здавалося б, що ці змагання повинні бути масовими, результативними. Але насправді, як і досить часто буває в колективах фізкультури ДСТ «Спартак», спартакіада проводилася для чергової помітки в звітах.

В таких видах легкої атлетки, як стрибки у висоту, біг на 400 метрів, штовхання ядра, брало участь лише по одному спортсмену.

Голова обласної ради ДСТ «Спартак» Григорій Шулькін самоусунувся від суворого контролю за виконанням планів, рідко буває в колективах фізкультури. Та хіба занедбано фізкультурно-масову роботу лише на заводі «Динамік»? Є й гірші справи. Хто з керівників «Спартак» зможе назвати кількість спортсменів з міськхарчоторгу? Про це навіть не знає методист цього колективу Н. Мушинський. Хіба ж це не вершина бездіяльності!

А скільки можна навести ще фактів про абсолютну відсутність масовості, майстерності. Керівники «Спартак» майже не виховують громадських інструкторів, слабо організують семінари для своїх активістів. І ось плоди роботи: голова колективу обласної лікарні В. Король в документації по комплексу ГПО першого і другого ступеня ставить якісь незрозумілі хрестинки замість результатів.

Є в обласній раді ДСТ «Спартак» солідні папки, в яких занотовано кількість значків та розрядників. Кожна графа свідчить про хороши стан фізкультурно-масової роботи у колективах фізкультури. Але ж насправді — це окупаційна брехня. Більшість цифр беруться із стелі. Ось чому інструктор М. Кудрявцев так нерушав, коли у нього попросили для перевірки деякі ділові папери.

Іноді буває й так. Молодий стрілець А. Сидоренко на одних із змагань вибив 81 очко із 100 можливих. Такий результат не влаштував працівників обласної ради «Спартак», і цифра 81 негайно була підправлена на 86. Кому ж потрібні дулі результати, таке вільне поводження з цифрами?

Тривожне становище в стилі керівництва такого великого товариства. Адже тов. Шулькін добре знає, що багато інструкторів рідко буває в колективах фізкультури. Знає і про те, що інструктор по організаційній роботі В. Агеєва ось уже два місяці не з'являється в жоден колектив. А хіба не відомо т. Шулькіну, що його колеги напередки жонглюють цифрами?

О. ПЕТРОВ,

В. ЗВЕРЖХОВСЬКИЙ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Московська міжнародна виставка художньої фотографії. Шпітцер К. (Румунія). «Бухарест, 1960».

Проте в світі є сили, зацікавлені в роздуванні воєнного психозу, готові на все, щоб відрізати переговори, на які були змушені дати згоду західні держави. Про це свідчить зухвала провокація з посилкою двох винищувачів - бомбардувальників бундесверу через польський простір НДР у Західний Берлін, яку вчинили мілітаристські кола ФРН при підтримці окупаційних властей західних держав.

Така провокація, вказує англійська газета «Дейлі уоркер», одна з найскандальніших акцій мілітаристів Західної Німеччини з метою посылити міжнародну напруженість. Це — явна спроба спровокувати інцидент, який міг би зрівнати переговори і навіть викликати серйозний конфлікт.

МОЛОДЬ БОРЕТЬСЯ

ПРОГРЕСИВНА молодь усіх країн прагне брати активну участь у боротьбі за забезпечення миру на землі і внести свій вклад у розв'язання насустих завдань, що стоять перед людством.

В Лондоні закінчилась міжнародна конференція студентів і молоді 15 країн, в тому числі Англії, Франції, НДР, ФРН, Радянського Союзу, Угорщини. Учасники конференції виступили з закликком негайно почати переговори про укладення німецького мирного договору і відновити переговори в рамках ООН про загальне роззброєння. В Барі (Італія) відбулась демонстрація на захист миру. Кілька тисяч молодих робітників, батраків і студентів пройшли центральними вулицями міста, скандуючи лозунги: «Хай живе мир!», «Геть ракетні бази в Апулії!».

РОБІТНИКИ СТРАЙКУЮТЬ

НІ НА ОДИН день не припиняється страйковий рух в країнах капіталу. Ось лише кілька прикладів з повсякден-

ної боротьби робітників капіталістичних країн за кращі умови життя і праці.

В США понад 250 тисяч робітників автомобільних заводів компанії «Дженерал моторс» оголосили страйк, в результаті якого повністю припинено виробництво легкових і вантажних автомобілів цієї компанії. Робітники вимагають заборони расової дискримінації при найманні нових робітників, поліпшення умов праці і припинення примусової понаднормової роботи.

Хвиля страйків потрясає тепер багато галузей економіки в Англії. Понад два тижні триває страйкова боротьба. Тисячі робітників заводу «Брітїш лайт стіл пресінг» у Лондоні, вимагають гарантій від безробіття. Робітники компанії «Генрі уїтгін енд компані», де зайнято 2.300 чоловік, припинили роботи на знак підтримки страйку працівників ідалній. Робітники заводу «Наффлд метал продактс» у Бірмінгемі відмовились працювати доти, поки підприємці не задовольнять їх вимоги підвищити заробітну плату.

Посилюється страйкова боротьба трудящих і у Франції. 15 тисяч страйкарів будівельних робітників департаменту Нижня Луара добились успіху: підприємці погодились збільшити заробітну плату на 10-12 франків за годину. Робітники арсеналів і суміжних підприємств, всього близько 50 тисяч чоловік, оголосили страйк, вимагаючи підвищення зарплати. Металісти заводу «Фуга» і «Петро-Фуга» (департамент Еро) провели страйк протесту проти рішення дирекції заводу про закриття цих підприємств і т. д. (ТАРС).

МІЖНАРОДНА

(Огляд повідомлень ТАРС)

ЗА МИРНЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ СПІРНИХ ПИТАНЬ

У ГРОЗОВИХ мрядах міжнародної напруженості і воєнної небезпеки, що згущились над світом, з'явилися, за висловом М. С. Хрущова, «підбадьорливі проблєски».

Президент США Д. Кеннеді заявив 13 вересня, що США готові вступити в серйозні переговори з Радянським Союзом «по німецькій та інших проблем». Того ж дня МЗС Великобританії вітав цю заяву президента США. Президент Франції де Голль і канцлер ФРН Аденауер теж висловлювалися за мирні переговори.

У зв'язку з висловлюваннями керівних політичних діячів західних країн МЗС СРСР був уповноважений заявити, що міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, який очолює радянську делегацію на XVI сесії Генеральної Асамблеї ООН, готовий вступити у відповідний обмін думками з державним секретарем США Д. Раском.

Звістка про переговори між представниками СРСР і США зустріла схвалення широких кіл міжнародної громадськості. Це повідомлення, янше, наприклад, вашінгтонська газета «Ньюс», «збільшує надії на те, що небезпечна криза може бути перенесена з грані війни в зал нарад».

Перехід західних держав від воєнних погроз до визнання необхідності мирних переговорів — великий успіх твердого зовнішньополітичного курсу СРСР. Радянський Союз давно пропонував Заходові припинити брязкання зброєю і мирно врегулювати німецьке питання та західноберлінську проблему.

«Ми завжди пропонували мирні переговори, — сказав М. С. Хрущов на мітингу в м. Волзькому. — І коли б західні державні діячі прислухались до голосу розуму, то не було б нинішньої особливо гострої міжнародної напруженості, не було б воєнного психозу, який панує тепер на заході».

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36. Телефон: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24. Газета виходить у середу п'ятницю і неділю.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00707.

Зам. № 6415. Т. 27.000.